

Sygnatura akt I C 1117/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Kamil Majcher

Protokolant: Małgorzata Holewczyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 r. w Wałbrzychu na rozprawie

sprawy z powództwa: D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko: T. K.

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 483,90 zł;

II. dalej idące powództwo oddala.

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2012 r. strona powodowa D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniosła do Sądu Rejonowego w Lublinie pozew w postępowaniu elektronicznym o zapłatę kwoty 6.648,22 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu przeciwko T. K.. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że pozwany zawarł z G. Bankiem umowę kredytu, a na podstawie umowy przelewu z dnia 30 września 2011 r. strona powodowa nabyła wierzytelność wynikającą z tej umowy.

W dniu 31 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem strony powodowej.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany T. K., wskazując, że żądanie jest bezpodstawne. Jednocześnie wniósł o udowodnienie przez stronę powodową zgodnie z art. 6 k.c. że wskazana w pozwie wierzytelność nie została uregulowana, że Bank wzywał go do zapłaty.

Z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu, Sąd Rejonowy w Lublinie w dniu 29 marca 2013 r. uchylił wydany przez siebie nakaz zapłaty w całości i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu według właściwości.

W odpowiedzi na sprzeciw, strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się kapitał główny w kwocie 5.479,33 zł oraz odsetki naliczone od kapitału w kwocie 1.168,89 zł. Nadto wskazała, że umowa o kartę kredytową została wypowiedziana, a na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego było prowadzone postępowanie egzekucyjne.

W piśmie z dnia 19 września 2013 r. pozwany wskazał, że nie zawierał przedmiotowej umowy i wniósł o złożenie przez stronę powodową oryginału tej umowy.

W piśmie z dnia 18 grudnia 2013 r. strona powodowa wniosła o zasądzenie kwoty 6.164,32 zł i jednocześnie cofnęła powództwo w zakresie kwoty 483,90 zł. Ponadto wskazała, że zgodnie z informacją przekazaną od zbywcy numer karty kredytowej wydanej na podstawie umowy to (...), że limit karty wydanej na podstawie umowy wynosił 5.000 zł oraz w treści pisma przedstawiła zestawienie operacji wykonanych na karcie wskazując, że zestawienie otrzymała od zbywcy wierzytelności.

Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 r. pozwany wskazał, że dokonał całkowitej spłaty karty, że później wyciągał środki jednak spłacał je z nadwyżką, aby nie występowały odsetki z karty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 listopada 2006 r. pomiędzy T. K., a (...) Bankiem S.A. została zawarta umowa o kartę kredytową, a na jej podstawie została wydana karta o nr. (...).

Pismem z dnia 16 września 2008 r. (...) Bank S.A. w W. wypowiedział w/w umowę kredytową.

Dowód:

- umowa z 16.11.2006 r. k. 28
- pismo z 16.09.2008 r. k. 78
- kserokopia karty – k. 125-126

W dniu 19 lutego 2010 r. (...) Bank S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazano, że z tytułu umowy o kartę kredytową z dnia 16 listopada 2006 r. należność główna na dzień wystawienia tytułu wynosi 5.750,88 zł.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2010 r. sygn. akt I Co 1327/10 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadał klauzulę wykonalności.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego prowadzone było postępowanie egzekucyjne przez Komornika S. przy Sądzie Rejonowym (...) R. R., które wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji zostało umorzone postanowieniem z 18 maja 2011 r. KM (...).

Dowód:

- bte z 19.02.2010 r. k. 75
- postanowienie z 7.05.2010 r. k. 76
- postanowienie z 18.05.2011 r. k. 80

W dniu 30 września 2011 r. pomiędzy (...) Bank S.A. w W., a D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której dokonano przelewu wierzytelności wobec T. K. w kwocie 5.479,33 zł z tytułu kapitału i kwoty 483,90 zł z tytułu odsetek.

Dowody:

- umowa sprzedaży wierzytelności z 30.09.2011 r. wraz z aneksem nr (...) i wyciągiem z listy wierzytelności k. 31-44

W dniu 28 grudnia 2012 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych nr (...)2012 r., w którym wskazano, że w księgach rachunkowych Funduszu ujęta jest wierzytelność wobec T. K. z umowy z 16 listopada 2011 r., która wynosi 6.648,22 zł w tym kapitał 5.479,33 zł oraz odsetki 483,90 zł naliczone do nabycia wierzytelności oraz 684,99 zł naliczone od daty nabycia wierzytelności.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych z 28.12.2012 r. k. 24

Pismem z dnia 12 października 2012 r. działająca w imieniu D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w (...) Bank poinformowała T. K. o umowie przelewu oraz wezwała do zapłaty zadłużenia.

Dowód:

- pismo z 12.10.2012 r. k. 26

Sąd zważył co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że **dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa**. Potwierdzeniem powyższej zasady jest również art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c., które przewidują, że **strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne**. Istotne dla dalszych rozważań jest więc to, że obowiązek przedstawiania w toku postępowania sądowego dowodów spoczywa na stronach procesu (art. 3 k.p.c.), zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne (art. 223 k.p.c.).

Z tych ogólnych zasad wynika, że strona powodowa dochodząca zapłaty w niniejszym postępowaniu powinna wykazać to, że przysługuje jej wierzytelność względem pozwanego. Zdaniem Sądu strona powodowa mimo ciężącego na niej obowiązku nie udowodniła jednak tej okoliczności. Wprawdzie z przedłożonego przez stronę powodową poświadczanego notarialnie odpisu umowy z dnia 16 listopada 2006 r. oraz faktu zgodności podanego w piśmie z 18 grudnia 2013 r. numeru karty kredytowej z przedłożoną przez pozwanego kartą kredytową wynika fakt zawarcia tej umowy (wobec przedłożenia poświadczanego notarialnie odpisu umowy Sąd w niniejszym składzie uznał, że nie wykonanie nałożonego na nią przed zmianą składu obowiązku przedstawienia oryginału umowy nie ma istotnego w sprawie znaczenia tym bardziej, że po okazaniu pozwanemu tego odpisu oświadczył on, że to jest jego podpis – k.128) to jednak udowodnienie tej okoliczności nie jest wystarczające. Fakt udowodnienia zawarcia umowy oraz wydania karty kredytowej nie oznacza bowiem, że udowodniono istnienie wierzytelności oraz jej wysokość gdyż obowiązkiem strony powodowej jest udowodnienie nie tylko zawarcia umowy o kartę kredytową, ale także wysokości zadłużenia gdyż samo zawarcie umowy co oczywiste nie oznacza, że istnieje zadłużenie i to w wysokości wskazywanej przez stronę powodową (pозwany istnienie zadłużenia kwestionował i domagał się jego udowodnienia powołując się na art. 6 k.c.).

W tym miejscu wskazać należy, iż w toku postępowania Sąd wezwał pełnomocnika strony powodowej do wskazania m.in. w jaki sposób powstawało zadłużenie z tytułu kapitału oraz **przedłożenia wyciągu z karty** potwierdzającego wypłaty i spłaty karty kredytowej w okresie powstania na tej karcie zadłużenia oraz sposobu powstania zadłużenia, a także do wskazania czy przed wypowiedzeniem umowy Bank wzywał pozwanego do spłaty zadłużenia, a jeśli tak do przedłożenia tych wezwań. Wprawdzie na powyższe zobowiązanie strona powodowa przedłożyła, jak to wskazała w treści pisma z 18 grudnia 2013 r. zestawienie otrzymane od zbywcy, to jednak zestawienie to jest częścią tego pisma procesowego, a więc tak naprawdę jest tylko twierdzeniem strony powodowej nie zaś dowodem. Twierdzenia dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 KPC) powinny być zaś udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 KPC i art. 6 KC). Dowodu, który te twierdzenia by potwierdzał strona powodowa jednak nie przedłożyła, przy czym nie przedłożyła ona nawet tego zestawienia, które otrzymała od zbywcy wierzytelności ograniczając się jedynie do przytoczenia treści tego zestawienia w piśmie procesowym. Jeśli chodzi zaś o pozostałe dokumenty, które przedłożyła strona powodowa celem udowodnienia wysokości wierzytelności to w ocenie Sądu nie są one także wystarczające do uznania, że istnienie oraz wysokość wierzytelności została udowodniona.

Jeśli chodzi o wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej to wyciąg ten tak naprawdę potwierdza jedynie to, że w księgach rachunkowych strony powodowej zapisana jest wierzytelność przysługująca wobec pozwanego T. K.. Wyciąg ten nie jest jednak dowodem, który potwierdzał by, że wierzytelność taka w rzeczywistości istnieje, a w zakresie tym obowiązują normalne zasady związane z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. też wyrok SN z 13.06.2013 r. V CSK 329/12) . W wyciągu jednoznacznie wskazano przy tym „niniejszym **stwierdzamy, że w**

księgach rachunkowych (...) ujęta jest wierzytelność (...), co oznacza, że wyciąg może potwierdzać tylko tą okoliczność, a nie istnienie oraz wysokość zapisanej w księgach wierzytelności.

Jeśli chodzi zaś o wystawiony przez (...) Bank S.A. w W. bankowy tytuł egzekucyjny to samo wystawienie tego tytułu w realiach niniejszej sprawy to jest zakwestionowania przez pozwanego zasadności powództwa, co skutkowało zobowiązaniem do przedłożenia przez stronę powodową wyciągu z karty, jest dla oceny powództwa bez znaczenia gdyż taki tytuł nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.) i nie ma żadnych przeszkód aby w toku prowadzonej przed Sądem sprawie o zapłatę pozwany podważał treść bankowego tytułu egzekucyjnego oraz domagał się udowodnienia roszczenia tym bardziej, że bankowe tytuły egzekucyjne są wystawiane na podstawie ksiąg banków lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych (art. 96 prawa bankowego), a na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. sygn. akt P 7/09 księgi rachunkowe i wyciągi z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsument utraciły moc dokumentów urzędowych. Treść tego bankowego tytułu egzekucyjnego wywołuje przy tym wątpliwości co do jego rzetelności jeśli zauważy się, że w treści tytułu wskazano, że należność główna z tytułu umowy o kartę kredytową wynosi 5.750,88 zł podczas gdy z pisma strony powodowej z 18 grudnia 2013 r. wynika, że karta kredytowa miał limit jedynie 5.000 zł. Ponadto wątpliwości co do rzetelności tego tytułu wywołuje porównanie wskazanej w nim kwoty z twierdzeniami strony powodowej w piśmie z 18 grudnia 2013 r. dotyczącymi operacji dokonanych na karcie. Jak wskazano bowiem powyżej w bankowym tytule egzekucyjnym wskazana jest kwota 5.750,88 zł podczas gdy zaprezentowane w piśmie zestawienie operacji (nie jest ono dowodem lecz jedynie twierdzeniem) kwoty tej nie potwierdza. W piśmie procesowym z 18 grudnia 2013 r. wskazano bowiem, że w dniu 10 grudnia 2007 r. dokonano całkowitej spłaty karty kredytowej (końcówka nr karty **** (...) odpowiada końcówce karty przedłożonej przez pozwanego), a zestawienie pozycji transakcji, które miały być dokonane na karcie po tym dniu nie potwierdza kwoty wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym. Suma obciążeń kartą (500 zł 1000 zł, 1000 zł, 600 zł, 11 pozycji po 9 zł, 11 pozycji po 9,90 zł, 22,50 zł, 150 zł, 500 zł, 50 zł, 200 zł, 30,12 zł), polecenia przelewu (1.850 zł) oraz różnica z sumą wpłat (400 zł, 1.350 zł) wynosi bowiem 4.360,52 zł co nie jest zgodne z treścią bankowego tytułu egzekucyjnego.

Dowodem na istnienie wierzytelności nie jest także przedłożony przez stronę powodową częściowy wykaz wierzytelności dołączony do umowy przelewu gdyż w żaden sposób nie potwierdza on, że wymienione w nim zadłużenie rzeczywiście powstało.

W tym miejscu wskazać należy, iż aby udowodnić istnienie i wysokość danej wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez stronę powodową odpowiednich dowodów. Dowodem na wysokość wierzytelności względem pozwanego byłby wyciąg z karty kredytowej pozwanego, którego jednak pomimo zobowiązania strona powodowa nie przedłożyła. Co istotne nie przedłożyła ona także dokumentu jaki otrzymała od poprzedniego wierzyciela, w oparciu o który przedstawiła ona zestawienie operacji na karcie pozwanego, które to zestawienie jest częścią pisma procesowego z 18 grudnia 2013 r. (nie przedłożono nawet tego dokumentu źródłowego powołując jedynie określone twierdzenia).

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z akt postępowania egzekucyjnego gdyż w aktach sprawy znajdował się odpis postanowienia z tego postępowania o umorzeniu postępowania co potwierdza, iż na podstawie przedmiotowego bankowego tytułu egzekucyjnego toczyło się postępowanie egzekucyjne. Sąd oddalił także wniosek o zwrócenie się do G. (...) Banku o przedstawienie wyciągu z karty wraz z historią naliczania odsetek gdyż wniosek taki uznać należy za spóźniony w świetle art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 k.p.c. Jeśli chodzi zaś o podniesione po oddaleniu tego wniosku zastrzeżenia co do naruszenia art. 207, 217, 227 oraz art. 162 k.p.c. poprzez nie pouczenie strony nie reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika o obowiązku wspierania postępowania, poprzez oddalenie wniosków dowodowych, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy to pomimo podniesienia tych zastrzeżeń Sąd nie zmienił postanowienia dowodowego gdyż wbrew tym zarzutom strona powodowa była pouczona o treści powołanych powyżej przepisów przy doręczeniu jej zawiadomienia o terminie 1 rozprawy (w aktach znajduje się odpis stosownego pouczenia), która odbyła się 19 września 2013 r., **a więc pół roku przed rozprawą**, na której zgłoszono powyższy wniosek. Ponadto pomimo tego pouczenia Sąd mając na uwadze stanowisko pozwanego i jego żądanie udowodnienia roszczenia z powołaniem się przez niego na art. 6 k.c. pomimo wcześniejszego

pouczenia o przepisach regulujących tzw. prekluzję dowodową wezwał pełnomocnika strony powodowej m.in. do przedłożenia wyciągu z karty potwierdzającego wpłaty i spłaty karty kredytowej w okresie powstawania na tej karcie zadłużenia oraz sposób powstania zadłużenia z tytułu kapitału w terminie dwutygodniowym pod rygorem uznania twierdzeń i **dowodów za spóźnione**, tak więc strona powodowa miała pełną świadomość jakie będą skutki nie przedłożenia tego dowodu. Ponadto wskazać należy, iż w piśmie z dnia 18 grudnia 2013 r. strona powodowa wskazała operacje na karcie pozwanego podając „**powód poniżej przedkłada zestawienie otrzymane od zbywcy wierzytelności**” co prowadzi do wniosku, że zestawienie operacji strona powodowa otrzymała od poprzedniego wierzyciela jednak zestawienia tego nie przedłożyła ograniczając się jedynie do przekazania w piśmie procesowym informacji jakie z tego zestawienia wynikają. Kolejnym powodem oddalenia wniosku jako spóźnionego jest to, że pełnomocnikiem strony powodowej jest osoba, która pełni funkcję specjalisty **w (...) Bank S.A.** (spółka ta w świetle pełnomocnictwa z 1 marca 2012 r. m.in. zarządza wierzytelnościami funduszu i otrzymała pełnomocnictwo procesowe), która jako **pełnomocnik** (ta spółka ma pełnomocnictwo procesowe) z racji zakresu swojej działalności musiała już od początku procesu znać ewentualne trudności z uzyskaniem wyciągu z karty i powinna stosowne wnioski składać wcześniej (czy to po pouczeniu o przepisach, które otrzymała razem z zawiadomieniem o pierwszej rozprawie czy też po otrzymaniu zobowiązania z Sądu, w którym pouczono o skutkach nie dotrzymania dwutygodniowego terminu – strona powodowa miała więc odpowiednio dużo czasu na złożenie stosownego wniosku, a nie dopiero na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. - ostatnią rozprawę i złożenie pisma z 18 grudnia 2013 r. poprzedzała jeszcze inna rozprawa). Jeśli chodzi zaś o powoływane na ostatniej rozprawie trudności w uzyskaniu wyciągu z karty to poza przedstawionymi powyżej okolicznościami co do czasu, w jakim taki wniosek został złożony trzeba wskazać, że w piśmie z dnia 18 grudnia 2013 r. strona powodowa powołała się na otrzymane od poprzedniego wierzyciela (Banku) zestawienie, którego jednak jako dowodu nie przedstawiła. Poza tym wskazać należy, iż to w interesie strony powodowej najpóźniej w chwili przygotowywania pozwu było pozyskanie dokumentów źródłowych, a więc takich, które będą wskazywać jak dochodzone w sprawie zadłużenie powstawało.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż zgodnie z art. 104 ust. 2 pkt 4 ustawy prawo bankowe obowiązek zachowania tajemnicy bankowej nie dotyczy m.in. przypadku w którym udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonywania umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych (**na ten m.in. przepis powołano się zresztą w § 8 pkt 4 umowy cesji z 30 września 2011 r. gdzie wyraźnie wskazano, że zbywca ujawnia nabywcy tajemnicę bankową dotyczącą dłużników**). Zgodnie z zasadami klasyfikowania wierzytelności, który stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie zasad tworzenia rezerw na ryzyko związane z działalnością banków do kategorii "stracone" zaliczono zaś m.in. ekspozycji kredytowe wynikających z pożyczek i kredytów detalicznych obejmujące: ekspozycje, w przypadku których opóźnienie w spłacie kapitału lub odsetek przekracza 6 miesięcy, **ekspozycje kredytowe wobec dłużników, przeciwko którym bank złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego** ekspozycje kredytowe kwestionowane przez dłużników na drodze postępowania sądowego, ekspozycje kredytowe wobec dłużników, których miejsce pobytu jest nieznane i których majątek nie został ujawniony. Skoro zaś wobec pozwanego było prowadzone postępowanie egzekucyjne z wniosku G. Banku (wynika to z postanowienia o umorzeniu postępowania) to tym samym strona powodowa nie powinna mieć żadnych problemów w uzyskaniu od poprzedniego wierzyciela dokumentów źródłowych potwierdzających obroty na karcie kredytowej, której dotyczy sprawa (jak wskazano zaś powyżej zachodzą rozbieżności co do treści bankowego tytułu egzekucyjnego, oświadczenia o limicie na karcie i operacjach, które zostały wskazane w piśmie procesowym strony powodowej z 18 grudnia 2013 r.). Nadto wskazać należy, iż gdyby podzielić stanowisko, iż dane z wyciągu karty kredytowej w realiach niniejszej sprawy są objęte tajemnicą bankową (czemu przeczy także powołany powyżej § 8 pkt 4 umowy cesji) to w tym przypadku Bank nie miałby obowiązku udzielać informacji Sądowi albowiem przypadki, w których Bank ma obowiązek udzielić informacji objętych tajemnicą bankową na żądanie Sądu są ściśle określone w art. 105 prawa bankowego, a spośród spraw **cywilnych** rozpoznawanych przed Sądami taki obowiązek istnieje jedynie w sprawach w związku z prowadzonym postępowaniem spadkowym lub o podział majątku między małżonkami albo prowadzoną przeciwko osobie fizycznej będącej stroną umowy sprawą o alimenty lub o rentę o

charakterze alimentacyjnym (art. 105 ust 2 pkt d ustawy) oraz w sprawach o zachówek lecz wynika to jedynie tego, że w orzecznictwie ta kategoria spraw została uznana za sprawy spadkowe.

Jeśli chodzi o powoływaną przez pełnomocnika strony powodowej przy podnoszeniu zastrzeżeń do protokołu okoliczność, iż oddalono wnioski dowodowe, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy to wskazać należy, iż prekluzja dowodowa przewidziana w art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 k.p.c. dotyczy wszystkich wniosków dowodowych, a przecież każdy spóźniony wniosek może mieć istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (należy zakładać, że wnioski dowodowe jakie są składane w sprawie to wnioski, które mają wnieść do sprawy coś istotnego, a wnioski nieistotne nie powinny być uwzględniane nawet jeśli nie są objęte prekluzją dowodową). Za tym, iż Sąd oddalił wniosek o zwrócenie się do Banku o wyciąg z karty pozwanego przemawiało zaś szereg okoliczności, o których wspomniano we wcześniejszej części uzasadnienia, a które należy przypomnieć bez ponawiania już przedstawionej powyżej argumentacji tj. pouczenie o art. 207, 217 i innych przepisach k.p.c. przy pierwszym zawiadomieniu, pomimo pouczenia o treści tych przepisów dodatkowe jednoznaczne zobowiązanie Sądu do przedłożenia wyciągu z karty, czas trwania postępowania (od pierwszej rozprawy do ostatniej upłynęło 6 m-cy, a pomiędzy pismem z dnia 18 grudnia 2013 r., a ostatnią rozprawą była inna rozprawa, tak więc był czas na złożenie stosownego wniosku), nie przedłożenie zestawienia jakie strona powodowa otrzymała od zbywcy (dokumentu źródłowego zamiast przedstawienia informacji w treści pisma procesowego co oznacza, że zawarte w tym piśmie informacje są tylko twierdzeniami – potrzebny jest dowód te twierdzenia potwierdzający), treść § 8 pkt 4 umowy cesji gdzie wskazano wprost, że zbywca udziela informacji objętych tajemnicą bankową i przyczynę udzielenia tej informacji, I. Bank, która jest pełnomocnikiem strony powodowej (jej pracownik zatrudniony na stanowisku specjalisty był dalszym pełnomocnikiem) i zarządza wierzytelnościami funduszu z uwagi na zakres działalności bez wątpienia ma wiedzę w zakresie prawa bankowego w tym regulacji dotyczących tajemnicy bankowej.

Z przyczyn omówionych powyżej oraz wobec treści oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu Sąd w pkt I wyroku umorzył więc postępowanie co do kwoty 483,90 zł (w tym zakresie cofnięto powództwo), a w pkt II dalej idące powództwo jako nieudowodnione oddalił.